

[Hagen Hagensen]

degivelse ved at stemme om disse forhold, og ministeren skal rette sig derefter, når tinget siger noget; det er der ikke spor tvivl om. Vi har naturligvis stillet ministeren så frit, som det nu skal gøres og kan gøres, ved at sørge for, at han kan det. Måden må ministeren om; der står bare, at han skal sikre, at de to stiftelser kan fortsætte som funktionsdygtige almene sygehuse. Derfor må ministeren ikke komme herop og sige, at det skal være med de sengepladser og med de afdelinger, de har haft. Det er overensstemmende med, hvad der står i grovskitsen, og derfor er beslutningsforslaget også formet på den måde, at de kan fortsætte som funktionsdygtige almene sygehuse. Det er det, sagen drejer sig om.

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Fru Birthe Nielsen for en kort bemærkning, derefter går vi tilbage til talerrækken.

(Kort bemærkning).

Birthe Nielsen (SF):

Jeg synes, vi her i dag har beskæftiget os fantastisk meget med formaliteter. Jeg kunne godt tænke mig mere vilje – at høre, hvad man egentlig har tænkt sig at gøre ud fra en politisk holdning til tingene. Jeg ved da, at når det drejer sig om andre ting i den kommunale forvaltning, så kommer der ofte henstillinger herindfra til kommunerne og til amtskommunerne om både det ene og det andet.

Jeg fik ikke rigtig svar af ministeren på mit spørgsmål, om ministeren har haft kontakt med de 4 borgmestre, om han har tænkt sig at kontakte de 4 borgmestre, eller om ministeren vil vente, til hele sagen er kørt igennem hovedstadsrådet og toget er kørt, således at de to hospitaler ikke har mulighed for at blive videreført med den funktion, de egentlig er berettiget til, og som det egentlig har været meningen også i grovskitsen. Jeg vil spørge indenrigsministeren, om han har tænkt sig at tage kontakt med de 4 sygehuskommuner, det her drejer sig om, og gøre sin indflydelse gældende, som ministeren jo plejer at gøre i så mange andre sammenhænge, når det drejer sig om henstillinger til kommunerne. Ministeren plejer ikke at være bange for at rette henstillinger til Kommunernes Landsforening, og her drejer det sig altså om 4 sygehuskommuner. Derfor er mit spørgs-

mål: vil ministeren gøre sin indflydelse gældende over for de 4 sygehuskommuner?

Arne Melchior (CD):

CD er som bekendt medforslagsstiller til dette beslutningsforslag, og vor stilling til forslaget er derfor givet.

Jeg vil gerne gøre klart, at ønsket om bevarelsen af de to sygehuse ikke er vendt imod nogen, ikke vendt imod det offentlige sygehusvæsen, ikke vendt imod store offentlige hospitaler. Det er et forslag for noget og for nogle og ikke imod nogen. Det skal jeg forsøge at begrunde lidt nærmere, selv om jeg selvfølgelig er blevet helt skrækslagen over hr. Dræbyes nedgøring af kønne og velvalgte ord. Nu er der vel ikke noget i vejen med ord, hvis de hændelsesvis skulle lykkes som kønne og velvalgte. Afgørende er, om de er udtryk for en vilje, og det er i hvert fald de ord, jeg gerne vil sige principielt om dette forslag.

Vi danskere er som alle nationer bl.a. et resultat, et produkt af det vejr, vi har at leve med. Derfor har vi et blandingsamfund – jeg vil hellere kalde det et balancesamfund. Vi søger at balancere mellem de ting, det er overladt den enkelte borger selv at tage sig af, og de ting, samfundet efter fællesskabsprincippet, efter forsikringsprincippet, er bedst egnet til at stå for. Vi søger at balancere imellem offentlig foretagsomhed og privat foretagsomhed, og vi forsøger at indrette vore regler således, at der er plads for begge dele.

CD lider ikke af forskrækkelse over, at samfundet, det offentlige, staten tager sig af en lang række ting, det være sig inden for service eller inden for produktion. Afgørende for vor holdning til det vil i hvert enkelt tilfælde være: er det gavnligt, er det hensigtsmæssigt, eller er det det ikke? Vi vil derfor gøre vort yderste for at bevare blandingsamfundet, i hvert fald for at stræbe efter, at balancen mellem de forskellige foretagender og deres mulighed for at gøre sig gældende er så rimelig som overhovedet muligt. Vi står i denne sag med noget privat foretagsomhed, som – til hr. Dræbye – alle kønne og velvalgte ord til trods er ved at blive kvalt.

Som sagt: ingen skræk for store projekter, ingen skræk for statsprojekter, men der er dog noget om, at statsprojekter kan gå hen